

EPILOG

Det 20. århundrede er et exceptionelt århundrede - især, hvad angår menneskenes leveforhold. Fra en tid uden biler og fly, uden el!!, uden effektive lægemidler, uden folkepension etc. etc. og med en arbejdstid på 55-60 timer pr. uge, med fattiggårde og mange andre dårligheder - og så til vore dages overflod på alle områder! Denne utrolige udvikling skyldes stort set fysikken og kemien!!! Den omfattende forskning, som startede i forrige århundrede, og som accellererede voldsomt i dette, har skaffet os motorerne (fremstilling af el, nedsættelse af arbejdsbyrden og forøgelse af trafikhastigheden), lægemidler (nedsættelse af dødeligheden og forøgelse af levetiden), kunstgødning, beklædningsstoffer og meget, meget mere.

Men har menneskene udviklet sig på tilsvarende måde?

Svaret er: Nej, snarere tværtimod! Mennesket er, som det altid har været, grisk og dovent eller sagt på en pænere måde: Ligesom alle andre biologiske væsner søger det at opnå så meget som muligt ved anvendelse af minimal energi!!

Men er folk da ikke blevet mere tilfredse, nu da de faktisk har opnået det, de stræbte imod - minimalt arbejde og alle mulige goder? Jo nogen, men alt for mange er tværtimod blevet mere krævende ("Mer' vil ha' mer'"), og det hænger nøje sammen med vort degenererede politiske system! Jeg skal ikke forsøge at sammenligne det med forholdene i begyndelsen af århundredet, dertil er min viden herom for ringe, men blot konstatere, hvordan det tager sig ud idag. Det består af en række partier, der alle er uhyre konservative, inden for de rammer, der nu engang er fastsat for det pågældende parti! (Krag's: "Man har et standpunkt" o.s.v. var stort set en éngangsforestilling!).

I grunden er det ikke så mærkeligt, for hvad er et politisk parti? Det er en gruppe mennesker, der samles omkring nogle bestemte idéer og forsøger at "sælge" dem til vælgerne. Har man succes, fortsætter man naturligvis på samme måde, og et nyt medlem lærer derfor hurtigt disse gamle floskler. Hvis vedkommende senere når op i partiets ledelse, ja, så kan han ikke andet! Venstrefløjens forrykte lighedsbegreb (se s.115) er et typisk eksempel. Selvom man måske godt kan se, at det ikke dur, kommer det alligevel ud gennem sidebenene, når man vil lefle for vælgerne og pirre deres misundelse. En anden ting, som gør det umuligt for en mindretalsregering at regere, er parti-egoismen (først partiets, så partiets og så måske landets tarv) kombineret med partidisciplinen, hvilket ofte fører til blo-

kering af helt nødvendige løsninger, som f.eks. den 10%'s nedsættelse af lønningerne!

I dette system er befolkningen kommet i klemme, især i de sidste ca. 30 år. I begyndelsen af 60'erne havde venstrefløjten praktisk taget opnået, hvad den kæmpede for - kortere arbejdstid og en rimelig løn - men sidenhen gik den grassat. Ved at tvinge flere og flere kvinder ud på arbejdsmarkedet, nedbrød man familiestrukturen, og da man samtidigt ødelagde skolens muligheder for at virke opdragende, ja, hvor skulle de unge så få en rimelig opdragelse til pligter og ansvar fra?

De blev rodløse, havde svært ved at indpasse sig i samfundet og blev derved et let offer for narkotika og den dermed følgende kriminalitet. Det har også ført til, at den seksuelle frigørelse udnyttes hæmningsløst uden pligter og ansvar, med utallige skilsmisser og brudte parforhold som følge. Det er tragisk, at menneskene materielt har fået det så godt og så administrerer det så dårligt!

På trods af al vor viden - og aldrig har man tilnærmelsesvis ofret så meget på forskning på alle områder som i dette århundrede - så er menneskene - og især deres ledere - ikke blevet klogere. Det fremgår bl.a. af den omfattende våbenproduktion, som stadig får lov at foregå i næsten alle lande. Nu har vi oplevet 2 verdenskrige og utallige mindre, og enhver véd, at ingen vinder noget ved at føre krig, men alligevel fremstiller man våben til kommende krige, samt de mange borgerkrige rundt omkring! Dyrearter kunne tilpasse sig ændrede forhold for at kunne overleve, men menneskene?!

Når jeg tænker tilbage på min egen tilværelse, så begyndte den med en ret stilfærdig barndom efterfulgt af en såre aktiv ungdom. (Jeg fandt forleden en lommekalender fra 1930, hvori jeg omhyggeligt havde noteret alt, hvad jeg havde foretaget mig det år, og i dag fatter jeg ikke, hvordan jeg dengang kunne nå alt det.

Udover at studere og gå op til eksamen, ligge 3 uger på hospital (svær hjernerystelse) og holde 8 ugers sommerferie var der noteret et eller andet på ca. 180 dage! Puh ha)).

I Århus fortsatte aktiviteterne, indtil besættelsen delvis satte en stopper derfor, og så fulgte det intermezzo, som for altid vil stå mere levende for mig end alt det andet.

Den voldsomme udvikling efter krigen følte jeg nærmest som lidt påtrængende, idet jeg aldrig har haft lyst til at gøre, som "man" gør. Det er f.eks. typisk, at vi fik fjernsyn, oliefyr, fryser o.lign. langt senere end vore naboer, og skønt vi var mange, købte vi aldrig en opvaskemaskine ("vi havde jo Karen!"). Heller ikke charterrejser interesserede os, og moderne djævelskab som computere, videomaskiner o.lign. kom aldrig inden for

vore døre, men det betød bl.a., at vi i 1970 fik råd til at købe et Steinway-flygel!!

Jeg vil næsten sige, at jeg på trods af udviklingen har haft et såre lykkeligt liv. Jeg har fået lov til at beskæftige mig med dét, jeg havde lyst til, idet jeg altid har betragtet studier, forskning og undervisning mere som en hobby end som arbejde.

Herudover har jeg søgt at tage imod så mange af livets tilbud som muligt, og derigennem har jeg truffet et væld af fortræffelige mennesker fra næsten alle lejre. Bortset fra den udstrakte familie (medregnet Kalle og Roar og deres familier) skete det via skole og universitet, musik, udendørs sport, skak og bridge, politik, TV og ikke mindst fangenskabet - men som årene er gået, har jeg desværre mistet kontakten med alt for mange af dem. Livet er alt for kort, og når man bliver ældre, falder ens aktivitetsniveau; man orker ganske simpelt ikke så meget (Karen orkede betydeligt mere end mig!). Jeg vil her sende en tak til alle dem, jeg har kendt, for hvad de har betydet for mig, og en ganske særlig tak til de gode venner, der stadig hjælper og støtter mig i min alderdom!

Igennem hele min tilværelse er jeg gang på gang blevet tilsmilet af det, man kalder held eller gunstige tilfældigheder, og selv om man nok ikke vil kalde det et held, at jeg blev taget af tyskerne, så var det det måske alligevel, da jeg slap levende fra det! Karen og jeg blev nemlig mange år senere enige om, at vort samliv næppe var blevet så lykkeligt, hvis vi ikke havde haft krigens oplevelser som baggrund!

Jeg er optimist af natur, men når jeg forsøger at se frem i tiden, er det meget svært at bevare optimismen, og det af mange grunde:

1. Der er allerede nu for mange mennesker på jorden. Hvordan bliver det så ikke i næste århundrede? Den eneste effektive regulator af befolkningsmængden er de store verdensomspændende epidemier, men dem har lægevidenskaben ødelagt, og der er næppe meget håb om, at 3. verdens-landene vil følge Kinas eksempel og indføre en skrap børnebe-grænsning.
2. Måske kan man skaffe føde til disse mange mennesker, men hvis de skulle have en lignende levestandard, som den vi har i den vestlige verden, må man gøre sig klart, at de nødvendige ressourcer hertil findes ikke på jorden!
3. Men vil de ikke kræve at få det lige så godt som os? Med nutidens kommunikation får de let både viden herom og mulighed for at opnå

det, og folkevandringen mod Vesten er da også forlængst begyndt! Hvorlænge vil vi kunne bevare vore nuværende privilegier?

4. Herhjemme ser det heller ikke for lyst ud med en venstrefløj, der mere beskæftiger sig med enkelttilfælde og med at drille politiske modstandere (det er jo godt medie-stof!) end med langtsigtede planer, som kan hjælpe os ud af det hængedynd, vi er havnet i, og som stædigt holder fast ved de socialistiske idéer, på trods af Gorbatsjovs åbenhjertige afsløringer af, at de ikke dur som grundlag for et fornuftigt samfund! Demokratiet, som det fungerer idag, er heller ikke godt (læs Johs. Sløk: "Det her Samfund!"), men det er det eneste samfundssystem, som er aktuelt i vore dage, selv om det hviler på den løgn, at flertallet har ret!!! Flertallet har aldrig ret - hva' det så vil sige - (læs Sløk igen), og denne løgn fører let til en karikatur af et demokrati.

For tiden er man stærkt optaget af alt det, man kan opnå i "det indre marked", men derved er Danmark godt på vej ind i Europas forenede stater, og mon ikke Hitler sidder i Helvede og griner, for det var jo netop det, han ville skabe med tyskerne som herrefolket, hvad de vel også bliver i USE (United States of Europe)?!

Farvel lille Danmark som selvstændig nation!!!

Det 20. århundrede var dramatisk, det 21. bliver det sikkert også, omend på en helt anden måde. Jeg er glad for, at jeg ikke kommer til at opleve det!!